ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 8 (68)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ağustos 1979

MHP KAPATILSIN!
CAN GÜVENLİĞİ SAĞLANSIN!

Geçit yok!

«Faşizme geçit yok!». Bu belgi, Anayurdumuzda, giderek, daha geniş yığınları kucaklıyor. Bu belgiyi, köyde, kentte, yürüyüşlerde, protesto mitinglerinde binler, onbinler, yığınlar haykırıyor. «NATO'ya Hayır!» haykırışları bu belgiyi işliyor. «Halkımıza can güvenliği!» belgisi, bu yoldaki savaşın bir dalını oluşturuyor. İzmir, Kocaeli, Manisa, İskenderun, Mersin, İstanbul gösterileri, çıkışlar bu savaşın somut belgeleridir.

İçerde sınıf savaşları, genellikle emperyalizme, Amerikan ve NATO baskılarına, bu yerli ve yabancı güçlerin, işbirlikçi burjuvazinin desteklediği faşist tırmanışa karşı savaşlar sertleşiyor. TKP Merkez Komitesi'nin yayınladığı 9 Temmuz çağrısı bu durumu Leninci inbikten geçiriyor, damıtıyor. Bu aşamada savaş taktiği yığınları, en başta işçi sınıfını düşmana karşı örgütlü sürmek, bu savaşlara mobilize etmek olduğunu, bu zorunluğu vurguluyor.

TKP'nin bu çağrısı, tüm örgütlerine, tüm parti üyelerine somut bir yönergedir. Partinin bu çıkışı, bir yanıyla da, yığınları uyuşukluğa iten eğilimlere, ya da yersiz, temelsiz çıkışlara, serüvenciliğe itmek istiyenlere açık bir yanıttır. TKP, işçi sınıfının birliğini, onun sendikal birliğini baltalıyan sarı sendika ağalarına, işçi hareketini işbirlikçi tekelci burjuvazinin kuyruğuna takmak oyunlarına, politika ve taktiklerine karşı kesin bir savaş yürütüyor. Bu savaş herzamankinden daha çok zorunluktur. İşçi sınıfının tüm bağlaşıklarıyla birleşebilmesi için böylesi bir savaş zorunluktur. İşbirlikçi burjuvazinin, ona ve Amerikan emperyalistlerine, NATO'ya dayanan gerici militarist generallerin, Türün ve Elverdi gibilerin faşizme tırmanma çabalarını, çıkışlarını kırmak için tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini kurmak zorunluktur. Bu uğurda savaş günceldir. Kutsaldır.

Ancak böylesi bir savaş yürütülürse düşmanı yenmek kolaylaşır. Düşman yenilmez değildir. Yenilecektir. Ama bu yenilgi kendiliğinden olmayacaktır. Savaşla olacaktır. Örgütlü savaşla olacaktır.

Faşizme geçit yok! Bu savaş yığınların örgütlü atılımlarıyla kazanılacaktır. TKP böylesi bir savaş yürütüyor.

Çağrı

Türkiye'de ekonomik, sosyal, politik bunalımlar derinleşiyor. Bu süreç parlamentoda, hükümette, burjuva partilerinin içinde ve arasında, toplumun her alanında artan çelişkilerle yansıyor. Bununla bağlı olarak emperyalizmden destek alan faşizm tehlikesi artıyor.

Hükümet halkımızın en güncel istemlerine bile yanıt getiremiyor. En başta can güvenliğini sağlayamıyor. Emperyalizmin, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin dayatmalarına boyun eğiyor. Bunalımın yükünü işçi sınıfının, emekçi yığınların sırtına yüklüyor. Kürt halkı üstündeki ulusal baskıyı arttırıyor. Hazırlanan anti-demokratik zorbalık yasaları, «olağanüstü hal yasaları» bu amaçlara yöneliktir. Hükümet iki yüzlü tutumuyla, NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasıyla halkın desteğini yitiriyor, gücünü tüketiyor. Bu politika AP'nin, faşist MHP'nin güç toplamasına, gerici partiler içinde faşistlerle işbirliği yanlılarının güçlenmesine, onların Elverdiler, Türünler gibi en koyu militarist çevrelerle daha sıkı bağlanmasına olanak veriyor. Bu çevreler, işbirlikçi tekelci burjuvazinin en terörcü kesimi, açık diktatörlüğünü kurmak, bu yolla emperyalizmin ülkemiz üzerindeki hegemonyasını daha da perçinlemek çabasını güdüyor. Bu amaçla askersel, faşist bir devirmenin ortamını olgunlaştırıyor. Bunun yanısıra egemen çevreler, burjuva partilerinden «geniş tabanlı bir hükümet» çatıştırmak, işçi sınıfına, halkımıza karşı böylesi bir saldırı cephesi oluşturmak istiyorlar.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bu taktikleri, bu politikası bozulabilir, faşist tehlike önlenebilir. Ülkemizde faşist tırmanışı durduracak güçler vardır. Türkiye işçi sınıfı, emekçi yığınlar artan bir aktiflikle anti-emperyalist, anti-faşist eylemlere katılıyorlar. Kocaeli, İzmir, Manisa, İskenderun'daki yığın çıkışları, İstanbul'da, öteki sıkıyönetim bölgelerindeki protesto eylemleri, Söke tarım işçilerinin şanlı direnişi, yiğit soda işçilerinin Mersin-Ankara yürüyüşü halkımızın NATO'ya, emperyalist baskılara, faşist saldırılara, sıkıyönetime, tekellerin sömürüsüne karşı yükselen tepkisini yansıtıyor. İçinde bulunduğumuz dönemde, yarım milyon işçi toplu sözleşmeler nedeniyle yerli, yabancı tekellere karşı daha da çetinleşen bir sınıf savaşı eşiğinde bulunuyor. İşçi sınıfının bu savaşları ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasi savaşımıza yeni olanaklar açacaktır. Bu durumda Ekim ayındaki seçimler de politik, toplumsal çelişmeleri keskinleştirecektir.

TKP yığınların savaşlarının ön sıralarında yürüyor. TKP'nin programı, Leninci politikası bu savaşlar içinde yığınlara maloluyor. TKP halkımıza bunalımdan çıkış yolunu gösteriyor: Tüm ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini kurması, önümüzdeki aşamada ileri demokratik devrimin utkusunu sağlayacaktır.

Ülkemizin içinde bulunduğu derin bunalımdan doğan tehlikeye karşı koymak da, bunalımın yarattığı olanakları ileriye yönelik, devrimci amaçlar içinde kullanmak da en başta işçi sınıfının, tüm ulusal demokratik güçlerin güncel görevler çevresinde eylem birliği kurmasına bağlıdır. Özellikle sol güçlerin eylem birliği yığın savaşlarının yükselmesinde, güçler oranının değişmesinde önemli bir etkendir.

TKP yığınların savaşlarında yer yer gerçekleşen eylem birliğine büyük değer biçiyor. TKP, TIP, TSIP üyelerinin, CHP'li yurtseverlerin, Kürt demokratlarının, öteki devrimci güçlerin omuzomuza verdikleri her eylem gerici, faşist saldırılara ağır bir yumruk indiriyor. Eylem birliğinin gerçekleşmemesi yalnız halk düşmanlarının işine yarıyor.

TKP, CHP sağ yönetiminin tüm ilerici güçlere yönelik anti-komünist tutumuna, gerici, faşist partilerle diyalog politikasına kesinlikle karşıdır. Tüm CHP'liler faşizm tehlikesini daha da arttıran böylesi bir politikaya karşı çıkmalıdır. TKP, sosyalist partilerin kendi aralarındaki politik ayrılıkları giderme yolundaki girişimlerin sonuçsuz kalmasını, işçi sınıfının eylem birliği açısından olumsuz olarak değerlendiriyor. TKP, komünistlerle sosyalistler arasında olduğu gibi, sosyalist partilerin kendi aralarındaki, anti-TKP konumlardan uzak, işçi sınıfının çıkarları temelinde her türlü birlik girişimini destekliyor.

TKP önümüzdeki yakın dönemde, özellikle aşağıdaki amaçları paylaşan her örgütle, herkesle eylem birliği yapmaya hazırdır: Faşist saldırılara karşı halkın can güvenliğini, baskı ve zorbalıklara karşı halkın demokratik hak ve özgürlüklerini korumak için yığınsal örgütlenmek. Emperyalizmin, NATO'nun dayatmalarına, Amerikan üslerine, ikili anlaşmalara, U-2 casusluk uçaklarına, nötron bombalarına karşı

(Devamı 3. sayfada)

Sendikal savaşımda yeni görevler

İşçi sınıfımızın sendikal savaşımı önümüzdeki aylarda önemli bir sınavdan daha geçecek. Yarım milyon işçinin toplu iş sözleşmesi dönemi yaklaşıyor. Bu dönem, son devalüasyon ve zamlarla işçi sınıfımızın yaşam koşullarının iyice kötüleştiği, gerçek ücretlerin düştüğü, düşük ücretli işçi kesimlerinin fiziksel yaşamlarını bile sürdürmelerinin zorlaştığı koşullarda yapılacak. İşbirlikçi tekelci sermaye, ağırlaşan bunalımın yükünü işçilerin sırtına daha çok yüklemek için planlı bir saldırı hazırlığı içindedir. Bugün işçi ücretlerinin dondurulması için kamuoyu oluşturmaya çalışıyor. Bir yandan da TÜSİAD, MESS gibi örgütlerini güçlendirerek sınıf sendikacılığını çökertmek için güç toplamaya çalışıyor.

Bu durumda, sınıf sendikaları ve sendikalardaki komünistler nasıl bir politika izlemelidirler?

En başta, toplu sözleşmelerin sert ve çetin sınıf savaşımı koşullarında geçeceğini kavramak ve daha şimdiden geniş işçi yığınlarına olanca açıklığıyla anlatmak gerekiyor. İşçiler kendilerini neyin beklediğini önceden bilmelidirler.

İkincisi, istemleri belirlerken, «gerçekçilik» ve «kabul edilebilir» istekler formüle etme adı altında işçi yığınlarının bunalımdan daha çok etkilenmelerine yol açacak yaklaşımlardan kaçınmak gerekiyor. Çünkü bugün burjuvaziye kalsa yaşayacak kadarını bile vermez. Ayrıca, istemlerin gerçekçiliğinde ölçü burjuvazinin ne kadar verebileceği değil, işçi sınıfının ne kadar alacak güçte olduğudur. Bu da işçi sınıfının, sınıf sendikalarının savaşım kararlılığına, hazırlığına ve örgütsel gücüne bağlıdır.

O halde yapılacak iş, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini işleterek, işçilerin gerçek istemlerini saptamak bunları alabilmek için de çok yönlü hazırlıklara girmektir. Günümüz koşullarında bu hazırlığın uzun ve yaygın grev savaşımına hazırlığı da kapsayacağı açıktır.

Üçüncüsü, ekonomik savaşımla işçi sınıfının erki ele geçirmeyi amaçlayan politik savaşım ilişkisi gözden kaçırılmamalıdır. Komünistler için sorun, sadece işgücünün daha uygun koşullarda satılması değil, aynı zamanda işçilerin kendilerini patronlara satmaya zorlayan toplumsal düzeni değiştirmektir.

Bugün her sendikal savaşımın, her grevin işçi sınıfının devrimci savaşımında bir okul olduğu gerçeğini bilerek, sınıfı devrimci atılımlara hazırlamak görevi olanca yakıcılığı ile önümüzdedir.

Yığınların eylemi

Emekçi halk yığınlarının ekonomik, sosyal hakları için yürüttüğü eylemler birbirini izleyerek yükseliyor. Mersin Soda işçilerinin yürüyüşü, Söke, Ortaca tarım işçilerinin direnişleri, köy emekçilerinin, küçük üreticilerinin uç veren eylemleri, direnişçi işçilerle dayanışmaları, grevler, daha çetin direnişlerin habercileridir.

Emekçi halk yığınlarının bu eylemlerini, komünistler ulusal çapta ilerici, yurtsever güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist savaşlarıyla sıkı sıkıya örüyorlar, TKP, komünistler ağır koşullar altında Leninci savaş ilkeleriyle emekçi halkın çıkarlarını korumada en ön safta yer alıyorlar. Anti-faşist, anti-emperyalist gösterilere on binlerce işçi ve emekçiyi aktif katıyorlar. Aynı zamanda, İzmir'de, Manisa'da, Seydişehir'de, Araklı'da, Kütahya'da, Eskişehir'de, Bursa'da, İzmit'de görüldüğü gibi işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halkın, demokratik örgüt ve güçlerin eylem birliği yolunda etkin adımlar atılıyor. Komünistler, sosyalistler, yurtseverler faşist MHP ve örgütlerinin kapatılması için, emperyalist bağımlılığın kırılması için alanlara omuz omuza çıkıyorlar. CHP ağırlıklı hükümetin, sıkıyönetimin demokratik örgütlere karşı tutumunu, ulusal baskıyı yeriyor ve bunlara son verilmesi için savaşıyorlar.

Emekçi halk yığınlarının eylemleri, bu eylemlerde eylem birliğinin boy atması önemli sonuçlar doğuruyor. Bu gelişmeler artan faşist tehlikeyi göstererek, «CHP ağırlıklı hükümeti zor durumda bırakmamak» gerekçesiyle yığınsal eylemlere karşı çıkan sağ oportünistlere bir darbedir. Yığın eylemlerinin gelişmesinden umut kesen, ama yığınlara CHP'yi umut diye gösteren yılgınlara iyi bir derstir.

Öte yandan bu eylemler ve eylem birliği yolunda atılan adımlar, «sol» oportünistlere ve serüvencilere de bir darbedir. Onlar emekçi yığınlara, onların savaşkan partisine karşı güvensizlik gösteriyorlar. Eylemleriyle, içi kof belgileriyle gericilikle uzlaşma yolları arayan CHP sağ kanat yönetiminin yığınları eylemsizleştirme yöntemlerinin etkinliğini arttırıyor, gerici-faşist güçlere fırsat yaratıyorlar. Böylece temelde sağ oportünistlerle birleşiyorlar.

İşçi sınıfımızın, halkımızın baş düşmana indirdiği her darbe, günümüz koşullarında can, kan pahasına gerçekleşen en küçük bir eylem bu eylemlere burun kıvıran sağ ve «sol» oportünizme indirilen bir darbedir. Oportünizm de eylem alanında ezilecektir.

Komşu Bulgaristan

9–11 Temmuz günlerinde Antalya'da Başbakan Ecevit ile Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Todor Jivkov arasında görüşmeler yapıldı. İki ülkeyi ilgilendiren sorunlarla yanyana çeşitli uluslararası sorunların ele alındığı görüşmelerde de belirtildiği gibi, son yıllarda iki ülke arasındaki ilişkilerde önemli gelişmeler sağlandı. 1972–1978 yılları arasında ticaret 6 kat arttı. İlişkiler bu alanı aşıyor. Şimdi, ekonomi, bilim, teknik, kültür, spor alanlarında da iki ülke arasındaki işbirliği gelişiyor. Türkiye ile Bulgaristan firmaları elektrokar, motokar, çeşkli büyüklükte torna yapımı, madencilik, renkli metaller alanında işbirliği için ortak çalışmalar yürütüyor. Bulgaristan ülkemize yılda 700 milyon kilovatsaat elektrik enerjisi veriyor. Ülkemizin kalkınmasına yardım ediyor.

Türkiye ile Bulgaristan arasında daha da gelişen dostluk ve işbirliği ilişkileri her iki ülke halklarının çıkarlarına tümüyle uygundur. Eşitlik, karşılıklı yarar ilkesi temelindedir. Bu ilişkiler Balkanlarda, bölgemizde ve tüm dünyada barış ve güvenliğin güçlenmesine bir katkıdır. Komşumuz Bulgaristan, Balkan yarımadasında ve tüm dünyada barış ve güvenliğin sağlanması, yumuşama sürecinin derinleşmesi, silâhlanma yarışının durdurulması, silâhsızlanmaya gidilmesi için ardıcıl bir savaşım veriyor. Balkan yarımadasının atom silâhlarından arındırılmış bir bölge, barış ve işbirliği bölgesi olması, Balkan ülkeleri arasında dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi için büyük çaba harcıyor. Türkiye ile Bulgaristan arasında, karşıt toplumsal sistemlere bağlı iki ülke arasında dostluk ve işbirliği, iyi komşuluk ilişkilerinin gelişebilmesinde, işte bu proletarya enternasyonalizmi temelindeki, barışçı dış politika çizgisi temellik ediyor.

Ülkemizdeki gerici, faşist güçler, militarist çevreler ve bunlarla bütünleşen Maocular iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesinden rahatsızlık duyuyorlar. Onlar Bulgaristan'a, sosyalist sisteme karşı kaba, ince anti-komünist bir karalama kampanyası yürütüyorlar. Ama, emperyalistler ve onların ortakları ne yaparlarsa yapsınlar, iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesi bizim halkımızın istemidir. Türkiye'nin tüm ilerici güçleri, hatta burjuvazinin gerçekçi çevreleri komşu sosyalist Bulgaristan'la barış içinde yanyana yaşamak istiyor. Böylesi bir ilişki, yalnız barışa değil, ülkemizde süregiden ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşımına yardım ediyor.

NATO'ya hayır!

„Bölücü" lük damgası

Sıkıyönetim Doğu'ya, Türkiye Kürdistanı'na ne getirdi? Kanatlı Jandarma-78 manevraları, şövenist, en gerici çevrelerin Kürt halkına karşı ulusal baskıyı toplu bir terör hareketine çevirebileceklerinin göstergesi olmuştu. Sıkıyönetimle birlikte Kürt köylülerine karşı oradaki faşist MHP eğilimli polislerin, bazı jandarma komutanlarının terörü daha da yoğunlaştı.

Egemen burjuvazinin bu ulusal baskı ve terörünü tekelci basın, TRT «kaçakçılık, silâh arama-taraması» kılıflarıyla örtmeye, bu ulusal baskı ve teröre karşı çıkanları «bölücü» diye damgalamaya çalışıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin «bölücü»lük damgasını Pekin ajanı Perinçek ve adamları da Türk, Kürt tüm komünistlere, sosyalistlere, tüm ilericilere ve demokratlara karşı kullanıyor. CIA' nin yönlendirmesiyle sürekli provokasyon yapan APO'cu gibi terörcülerden yararlanıyor. Kürt, Türk bütün sol'u; anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şövenist eylem ve cephe birliği yolunda yürüyen bütün parti ve gurupları birer terör örgütü olarak göstermeye yelteniyor. Maocular TRT'de, Aydınlık'ın «Doğu'da 15 ayrılıkçı gurup» reklâmlarıyla, CIA'nin, MIT'in düzmece anti-komünist, anti-sovyetik raporlarından hazırladıkları dizi yazılarla işbirlikçi tekelci burjuvazinin «milli koalisyon» kampanyalarına aktif katılıyor. Pekin ajanı Perinçek ve adamları daha önce de «Bilinmeyen Sol» dizisiyle CIA'nin bilinen oyunlarını sergilemeye çalıştılar.

Ancak hiçbir güç Türk ve Kürt emekçilerinin, komünistlerin, sosyalistlerin, Kürt demokratlarının, tüm ilerici yurtsever güçlerin omuzomuza vermelerini engelleyemez. Onlar, Türkiye topraklarından Amerikan ve NATO emperyalistlerini üsleriyle, İMF'siyle sürüp atacaklardır. Gerici-faşist güçleri bir daha başkaldıramayacak bir biçimde çökertecekler.

CHP ağırlıklı hükümet Kürt halkının varlığını ve eşit haklılığını tanımıyor. Bu şövenist politika yalnızca ırkçı, faşist kışkırtmalarla Kahramanmaraş örneği toplu kırımları tezgahlayanların işine, emperyalistlerin işine yarıyor. Hiçbir ilerici, hiçbir yurtsever Kürt halkına karşı girişilen ulusal baskı ve terör karşısında suskun kalamaz! Türk emekçileri, aydınları, yurtseverleri ulusal baskı ve teröre karşı savaşmanın anti-emperyalist, antifaşist savaşın ayrılmaz bir parçası olduğunun bilincindedir. TKP, Kürt halkının kendi yazgısını özgürce belirleme hakkını savunuyor. Kürt emekçileri, özgürlüğün Türk emekçileriyle baş düşmana karşı ortak savaşta olduğunun bilincindedir. Bunun için Kürt ve Türk emekçileri alanlara omuzomuza çıkıyor.

Enternasyonalist dayanışma

3–5 Temmuz günlerinde Berlin'de 11 sosyalist ülkenin kardeş komünist ve işçi partisi Merkez Komitesi sekreterlerinin uluslararası ilişkiler ve ideolojik sorunlar üstüne danışma toplantısı yapıldı. Toplantıda sosyalizm kuruculuğu, ideoloji, bilim, kültür alanlarındaki ikili ve çok yanlı işbirliğinin gelişmesinden duyulan hoşnutluk dile getirildi. Bu işbirliğinin sürdürüleceği belirtildi. Sosyalist ülkeler topluluğunun, yeni bir savaşın önlenmesi, uluslararası güvenliğin güçlendirilmesi ve yumuşama sürecinin derinleştirilmesi yönündeki ilkesel, ardıcıl dış politikasının çok büyük bir rol oynadığı vurgulandı. SSCB ile ABD arasında Viyana'da bağlanan SALT-2 Anlaşmasının, çeşitli sosyal düzenlere sahip devletlerin barış içinde yanyana yaşaması, yumuşama davasının gelişmesi yolunda atılan önemli bir adım olduğu, bu anlaşmanın imzalanmasında SBKP'nin, Sovyet devletinin ve L. I. Brejnev yoldaşın kişisel katkısının önemi belirtildi. Toplantıda emperyalizmin saldırgan çevrelerinin ve diğer gerici güçlerin silâhlanma yarışıyla yumuşama sürecini baltalama çabalarına, sosyalist ülkelere karşı açtıkları düşmanlık kampanyalarına, halklar arasında düşmanlığı körükleme girişimlerine ve birçok ülkede intikamcı, neofaşist örgüt ve eğilimlerin aktifleşmesine kesin bir biçimde de karşı koyulması zorunluğu belirtildi.

Çağımızın genel, tüm insanlığı ilgilendiren sorunlarının çözümünde sosyalist ülkeler topluluğunun barışçı girişimleri konusunda kamuoyuna geniş bilgi vermenin önemine değinildi. Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkeler arasında işbirliğinin sağladığı başarıların yayılması gereği belirtildi. Sosyalizmin teorik ve pratik sorunlarının, çağdaş dünyada gelişme eğilimlerinin incelenmesi alanlarındaki işbirliğine büyük önem verildi. Bundan üç yıl önce yapılan Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Berlin Konferansı'nın kabul ettiği belgedeki fikirler doğrultusunda, Komünist ve İşçi Partileriyle tüm devrimci, ilerici, anti-emperyalist güçler arasındaki işbirliği ve dayanışmanın güçlenmesinin güncelliği ve önemi belirtildi.

Sosyalist ülkeler komünist ve işçi partileri bir bildiri yayınlayarak, enternasyonalist dayanışmayı dile getirdiler. Çin saldırısına kesinlikle karşı koyan Viyetnam halkının barış, ulusal bağımsızlık, egemenlik, toprak bütünlüğü ve sosyalizm uğrundaki savaşımını desteklediklerini belirttiler, dayanışmalarını dile getirdiler. Emperyalizmin, sosyalizme karşı savaşta kullandığı Pekin'in büyük devlet ve hegemonyacılık amaçlarının bütün halkların, özellikle Güney Doğu Asya halklarının güvenliği için tehlike oluşturduğunu, bunların Çin halkının çıkarlarıyla çeliştiğini belirttiler. Laos, Kamboçya, Nikaragua, Filistin, Namibiya, Zimbabve, Güney Afrika halklarıyla tam bir dayanışma içinde olduklarını açıkladılar.

Çağrı

(1. sayfadan devam)

ulusal bağımsızlık ve barış eylemlerini yükseltmek. İşçi sınıfının tekellere karşı toplu sözleşme dönemindeki savaşında eldeki kazanımları korumak ve ilerletmek. Ara seçimlerde gerici, faşist güçleri geriletmek, komünist, sosyalist, öteki anti-emperyalist, anti-faşist politik güçlerin ortak başarısını sağlamak. Bu amaçlara ancak yığın savaşlarıyla, eylem birliğini bu savaşlara dayandırmakla ulaşılabilir.

TKP, bütün ulusal demokratik güçleri bu savaşta birliğe çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi

9 Temmuz 1979 *Merkez Komitesi*

TKP'nin Sesi Sizin Sesinizdir!

TKP'nin Sesi Radyosunun yarım saat süren yayınlarını Pazartesi, Cumartesi günleri arasında 31,5 metre 9.585 kiloherz üzerinden Türkiye saatiyle 7'de, 8'de, 9'da, 11'de, 13'de ve 19'da, 48,4 metre 6.200 kiloherz üzerinden saat 21'de, 23'te ve 1'de dinleyebilirsiniz. 55 dakika süreli Pazar yayınlarını da saat 9'da, 10'da, 11'de, 15'te, 16'da, 17'de 31,3 metre 9.585 kiloherz üzerinden ve saat 21'de, 22'de ve 23'de 48,4 metre 6.200 kiloherz üzerinden dinleyebilirsiniz.

Emperyalizmle, tekellerle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasına hayır! Emperyalist baskılara, faşist tehlikeye, tekellerin işçi ücretlerine, sosyal haklara saldırısına karşı savaşta, komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların, yurtseverlerin, tüm halk güçlerinin eylem ve cephe birliği için ileri!

Faşizm-karabasan

TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen

Faşist tırmanış, bu karabasan, kanla kurşunla yürüyor işçi sınıfının, tüm ilerici güçlerin, halkımızın üstüne. Bu tırmanış, giderek kırıcılığını arttırıyor, ülke çapına yayılıyor. Yer yer yığınsal kırımlara geçiyor. Kahramanmaraş'ta, son yıllarda yurdun değişik yerlerinde olduğu gibi. Basın, gazeteler, hergün faşistlerin, Maocuların, komandoların kurşunlarıyla yere serilen işçilerin, sendikacıların, gençlerin, ilericilerin, yurtseverlerin sayılarını, adlarını veriyor.

İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin en gerici, en şövenist kesimi, bu kesimle sıkı-sıkıya bağlı militarist kliğin faşist yanlısı kolu, estirdikleri kanlı terör havasıyla bir iç savaşa yöneliyor. Böylesi korkunç bir kışkırtmaya gidiyor. Bu saldırı, uzun süre, önceden hazırlanmış bir plâna göre uygulanıyor. Tehlike somut ve böylesinedir.

Başı çekenler

AP'nin tepesi, Demirel, bu partinin Meclisteki general eskisi üyeleriyle, üstüste, gizli toplantılar yaptı. Bu paşa eskilerinden bir «ulusal güvenlik komisyonu» kurulduğunu açıkladı. Gerici, faşist yanlısı basın, «Tercüman» gibi gazeteler, kurulan bu örgütün bir «gölge kurul» olduğunu vurguladı. Bununla «komisyon»un amacı, nedeni, görevi maskelenmek istendi.

Ne ki, bu sis perdesiyle çevirmek istenilen manevrayı görmemek olanaksızdır. Demirel, Türkeş, gerici-faşist basın, gazeteler, aylardır «hükümet devirmesinden», «hükümetin günlerinin sayılı olduğundan» sözediyor. Demirel, Türkeş ilçe, bucak dolaşıyor, kışkırtıcılık yapıyor, bir faşist hükümet devirmesine ayak yapıyorlar. Meclis içinde, gene bu yönde ayak oyunları oynanıyor. Demireller, kelle hesabı saylav avlıyor. Mecliste burjuvazi, kimi gazetelerin yazdığı gibi, «bitpazarı» «at canbazları pazarı» kurmuştur. Ne ki, asıl kurulan ve kurulmak istenen başkadır. Faşizm yanlıları, «12 Martçılar», «kontr-gerillacılar, Demireller, hepsi birlikte, Mecliste, hükümet devirmesi plânını, kuracakları hükümetin listesine kimlerin gireceğini görüştüler, saptadılar. Gazetelerin yazdıklarına göre, Türün İçişleri, Elverdi Savunma Bakanlıklarına adaylıklarını koymuşlar.

Faşist özlü bir askersel diktatora özlemi, işbirlikçi kodaman burjuvazinin bu yönde adım attığı gerçeği daha da ortaya çıkmaktadır. Koçların, Sabancıların, holdingçilerin, TÜSİAD'ın, «Ticaret ve Sanayi Odaları»nın başındaki Narin'ler, Yazar'lar gibi en koyu işçi ve demokrasi düşmanı kimselerin, bu yabancı sermaye ajanlarının Demirelleri, Türkeşleri açıktan açığa savunmaları hükümet devirmesi plânını hep birlikte hazırladıklarını ortaya koyar.

CHP ağırlıklı hükümet emperyalistlere, yerli ve yabancı tekellere ödün üstüne ödün vermekle, işçi sınıfına, tüm ilerici güçlere ve örgütlere karşı sıkıyönetimle, sert baskılarla yürümekle faşist tırmanışa yolu temizliyor. Militarist klikten Türün'lerin askersel biçimde bir diktatora kurmak girişimlerine olanak sağlıyor.

Türkiye'de bugün faşist tırmanış emperyalizmin dışında, yayılıcı Amerikan çevrelerinin, Türkiye'nin her yanına üsleriyle, devlet mekanizmasına misyonlarıyla, CIA ile, dayatmış olduğu ikili anlaşmalar tapusuyla ağalık süren bu yabancı gücün dışında, NATO'nun dışında düşünülemez. Türkiye'de faşist tırmanışın kaynaklarından, onun başını çeken güçlerden birisi budur. Ötekisi, içerdedir. Bu, finans oligarşiye, devlet-tekelci kapitalizmine yükselme süreci içinde olan işbirlikçi, yabancı sermayelerle, bankalarla, tekellerle içiçe girmiş olan kodaman burjuvazidir. Faşist tırmanışı aktif destekliyen kaynaklardan biri de, NATO kanalıyla, TUSLOG dalaveralarıyla, «Lockheed»in saçtığı dolarla yükünü tutan, bankaların, yerli ve yabancı büyük kumpanyaların yönetim kurulları koltuklarına oturan, OYAK kanalıyla tekelci, holdingçi burjuvaziyle iyice pekişen militarist kliktir. İşte faşist tırmanışın başını çekenler!

Bunalımın derinleşmesi

Kapitalizmin genel bunalım süreci üsteledikçe, bu süreç devresel ekonomik bunalımları daha da derinleştiriyor, sertleştiriyor. Bu çöküş kapitalist düzeni saran politik bunalımlarla daha sıkı çitişiyor. Bu süreç burjuvazinin devlet erkini, egemenliğini, gerici, sömürgen sınıfları sarsıyor. Bu kaçınılmaz bir süreçtir.

Türkiye'yi uzun yıllardır, burjuvazi, egemen çevreler saldırganlık bloklarına, NATO'lara bağlamışlardır. Anayurdun ulusal kaynakları, ekonomisi, devlet bütçesinin büyük payı, gene uzun yıllardır, militarist, askersel raylara oturtulmuştur. Bu yüzden gelen ekonomik bunalımlar bir öncesinden daha yıkıcı oluyor. İşbirlikçe tekelci burjuvazi, halk düşmanı hükümetler, Anayurdun, halkımızın, geniş emekçi yığınların başına böylesi bir belâ sarmıştır.

Saldırganlık bloklarına, NATO'lara sarılan, ona bağlı kalan burjuva hükümetleri, halk düşmanı politikalarıyla memleketi altından kalkamıyacağı borca batırdılar. Yüzlerce yabancı, yerli bankaya borç. Yüzmilyarlarca borç! Burjuvazi, hükümetleri, emperyalistlerin yeni sömürgecilik sistemlerini yurdumuzda uygulamalarına olanak sağladılar. Devletin girdisini, çıktısını, bütçesini, neyi nereye harcıyacağını kontrol eden konsorsiyum sistemi kuruldu. Bu, eski padişahlar zamanında, «devlet içinde bir devlet» olan «Genel Borçlar Kurulu»-nun, yeni koşullarda bir benzeridir.

İşsizlik, enflasyon, pahalılık, yoklar başını almış gidiyor. Halk, yoklarla, bugünkü düzenin getirdiği, soyguncu, vurguncu burjuvazinin katmerleştirdiği bir cehennem yaşamına karşı savaşıyor. Bugünkü burjuva toplumunun içinde, çürüme süreci içinde kapitalizmin ana çelişkileri daha da sertleşiyor. Köyde, kentte ayrışma süreci, bunalımla atbaşı hızlanıyor. Bunalım, orta katmanları, küçük burjuvaziyi hallaç pamuğu gibi atıyor. Bu da kendi içinde çalkantılar doğuruyor.

Ama, işçi sınıfının, emekçi yığınlarının, ulusun geniş kesimlerini sarmakta olan savaş: Amerikan boyunduruğuna, yerli ve yabancı tekellerin soygununa, hükümetin zorbalıklarına, özellikle faşist tırmanışa karşı bir savaşa dönüşüyor. Bu savaşta başı, toplumun en devrimci sınıfı olan işçi sınıfı çekiyor. Sıkıyönetime, tüm faşist baskılara, kanlı teröre, ordu birliklerinin halkın üzerine sürülmesine karşın işçi sınıfı, onun yanında halk, İzmir'de, üstüste, arayla, NATO'-nun, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, faşist tırmanışı dayatan bu güçlerin karşısına dikildi. Kocaeli'nde, Mersin'de, İskenderun'da, Ege'de, İstanbul'da, daha bir çok yerlerde bu direnişler bilinçli, örgütlü sürdürüldü, sürüyor. TKP, komünistler böylesi bir savaşın içinde yerlerini alıyor.

Kim, ne istiyor?

Burjuvazi, gerici egemen çevreler bunalımlardan çıkış yolunu, bunalımın tüm yükünü işçi, emekçi yığınlarına yüklemekte, faşizme tırmanmakta görüyor. NATO'ya, tüm gerici güçlere dayanıp buna gidiyor. Elindeki her gücü, her aracı kullanıyor. Meclise getirilen «Olağanüstü Hal Yasası» Demirel'lere, Türün'lere, Türkeş'lere, Elverdi'lere barbar, faşist diktatora yollarını açan zorbalık yasasıdır. Öte yandan «geniş tabanlı hükümet» plânıyla bu diktatoraya başka bir kılıf hazırlıyorlar. Ve tekelci, işbirlikçi kodaman burjuvazi, doğrudan doğruya devletin dizginlerini, yürütme mekanizmasını kendi eline almak çabası içindedir. Tutumları, somut davranışları budur.

(Devamı 5. sayfada)

Bunalım ve istemler

1979 yılı yarım milyondan fazla işçinin toplu sözleşme yılı. Üstelik bu dönem toplu sözleşmeye sıkıyönetim ve Cumhuriyet döneminin tanıdığı en keskin ekonomik bunalım koşulları altında gidiliyor. Dönemin bu iki temel karakteristiği, işçi sınıfının toplu sözleşme dönemindeki sosyal-ekonomik ve politik istemlerini de belirliyor.

Sosyal-ekonomik istemleri bizzat ekonomik bunalımın kendisi belirliyor. Nasıl ki, ekonomik bunalımın suçlusu doğrudan doğruya emperyalizmin işbirlikçisi tekelci burjuvazi ise ve yine nasıl ki ekonomik bunalımın yükü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınların sırtına yüklenilmek isteniyorsa, işçi sınıfının istemleri de bu saldırıya yanıt verecek biçimde olmak zorundadır.

Bu. yanıtın başında, enflasyon ve devalüasyon zincirlemesi ile 1978'de reel ücretlerin % 19 gerilemesine ve yine aynı ekonomik mekanizma aracılığıyla tekelci burjuvazinin kârlarının % 60'ın üzerinde bir artış göstermesine karşılık vermek geliyor. Bu da, ücretlerin arttırılması, işçilerin gerçek satın alma gücünü koruyan ve daha da geliştiren istemlerin öne sürülmesi geliyor.

Bir ikinci temel istem ise, yine tekelci burjuvazinin neden olduğu düşük kapasite kullanımı ile salt 1978 yılında 37 binden çok işçinin işten çıkarılmasına karşılık olarak, lokavtın yasaklanması, toplu işten çıkarmalara karşı savaşım ve iş güvenliğinin sağlanması, 13 ve 17. maddelere karşı savaşım belgisidir.

Yalnız 1978'de işçilerin SSK'na 40 milyar lira ödemesine karşılık SSK'nun patronlardan alacağı 14,6 milyar liralık prim borçlarının alınamaması, öte yandan da işçi sağlığının hiçe sayılması durumuna son vermek, daha ileri önlemler almak için savaşım da tüm yakıcılığını koruyor. Öte yandan, tekellerin daha çok sömürüsüne karşı, çalışma sürelerinin azaltılması, çalışma ritmi ve yoğunluğunun düşürülmesi için savaşım da önde duruyor. Dolaysız vergilerin %64'ünü ödeyen ücretlilerin üzerine yeni vergi tasarısı ile yüklenmek istenen vergilere karşı da savaşmak gerekiyor. Öte yandan büyük sermayeye istediği biçimlerde (örneğin holdinglerde) örgütlenmek hakkı verilirken, işçi sınıfını bu örgütlenmeye yanıt verebilecek savaşım biçimlerinden yoksun bırakma durumu son bulmalıdır. Genel grev, dayanışma ve sempati grevi hakkı, bunların yanısıra referandum yasalaşmalıdır.

İşçi sınıfımızın en güncel demokratik istemlerinin başında sıkıyönetimsiz bir toplu sözleşme dönemi istemi geliyor. İşçiler, çetin grev savaşlarına hazırlanırlarken, grev kırıcılarına, faşist ve Maocu saldırganlara karşı da seslerini yükseltiyorlar. Bunlara karşı çok yönlü uyanıklığı arttırıyorlar.

TKP işçi sınıfının tekellere karşı giriştiği bu dönemdeki savaşının başarısını sendikal ve politik eylem birliğinin gerçekleşmesinde görüyor.

Lenin köşesi

Tüm savaşım biçimlerine başvurma

İçinde bulunduğumuz dönemde işçi sınıfı, emekçi yığınlar önemli iki alanda, yenilenecek toplu sözleşmelerde yerli-yabancı tekellere karşı yeni başarılar elde etmek, Ekim ayında yapılacak seçimlerde gerici-faşist güçleri geriletmek için çetin bir sınıf savaşımı eşiğindedir.

V. I. Lenin, işçi sınıfının, emekçi yığınlarının başarıya ulaşabilmeleri için tüm savaşım biçimlerini benimsemeleri gerektiğini vurgular ve ekonomik savaşımın da büyük önemi olduğunu söyler: «*Ekonomik savaşım kapitalizmde sürekli varolan, sürekli olan her zaman zorunlu olan bir savaşımdır.*» (Tüm yapıtlar, c. 47, s. 88–89.) «*Yığınlar ekonomik durumlarının iyileştirilmesi savaşımına aktif olarak katılıyorlar, buna değer veriyorlar. Yüce dava uğrundaki savaşımda kahramanlıklar, özveri, direşkenlik gösteriyorlar, bu davaya candan bağlı olduklarını kanıtlıyorlar ... İşçi sınıfı, yaşam koşulları iyileştikçe moral, bilinç, politik bakımdan daha yüksek düzeye ulaşıyor, kurtuluş amaçlarını gerçekleştirme yolunda onun yeteneği gelişiyor.*» (C. 21, s. 319.)

Lenin, yaşamın bir bölümünü ilgilendiren ekonomik savaşımla varolan kapitalist düzenin temellerinin değiştirilmesini, işçi sınıfı erkinin kurulmasını amaçlıyan politik savaşımın birbirinden ayrılmaz olduğunu belirtiyor: «*Ekonomik savaşım politik savaşımla sımsıkı bağlandığı zaman işçi yığınlarının durumunun iyileşmesi ve onların sınıfsal örgütünün güçlenmesi uğrunda başarı sağlanabilir.*» (C. 12, s. 235.) «*Marksizm, işçi sınıfının ekonomik savaşımıyla politik savaşımını birbirine kopmaz biçimde bağlamıştır.*» (C. 4, s. 170.) Lenin, bu bağı yadsıyan ekonomizme karşı kesin savaşım vermiştir.

V. I. Lenin, komünistlerin emekçi yığınlarını aydınlatmak, örgütlemek için tüm olanaklardan, parlamentodan, seçim kampanyalarından da yararlanmalarını salık verir. Komünistler için parlamento dışı savaşımın belirleyici olduğunu belirtir: «*Sınıf savaşımını parlamento içi savaşımla sınırlamak, bununla yetinmek, ya da bunu sonuçlandırıcı, en yüksek, çözümleyici saymak ve diğer savaşım biçimlerini buna bağımlı kılmak gerçekte proletaryanın karşısında, burjuvazinin yanında yer almak demektir.*» (C. 40, s. 21.) «*Bizim için tek ve bölünmez işçi hareketi, proletaryanın sınıfsal savaşımı vardır. Biz, parlamenter savaşım da içinde, tüm diğer özel biçimleri bu savaşıma bağımlı kılmalıyız. Parlamento dışı savaşım bizim için belirleyicidir.*» (C. 15, s. 361.) «*Komünistler için seçimler, çeşitli demeçler vererek, her tür vaatte bulunarak saylavlık kazanmak için özel bir politik hareket değildir. Seçimler bizim için bilinçli proletaryanın başlıca istemleri ve politik dünya görüşünün temelleri üstüne ajitasyon yapma fırsatıdır.*» (C. 22, s. 168.) «*Yığınlara seçimler nedeniyle de, seçmenler üstüne tartışmalar nedeniyle de devrimin gerekliliğini, zorunluluğunu, kaçınılmazlığını anlatmalıyız.*» (C. 22, s. 174.)

Faşizm-karabasan

(4. sayfadan devam)

Amerikan emeryalistleri, Pentagon, NATO «güvensizlik yayı» dedikleri yörede kurmak istedikleri «yeni» bir saldırganlık blokuna Türkiye'yi katmak plânına önem veriyorlar. Faşist tırmanışı bir de bu bakımdan destekliyorlar.

Olaylara ters bakanlar

Böylesi bir faşist tırmanışı göremiyenler var. Olaylara dürbünün tersiyle bakanlar var. Faşist tırmanışa karşı savaşta eylem birliğinden kaçanlar var. İşçi sınıfının birliğini, sendikal hareketi bölenler, burjuvaziye satanlar var. Sağ, «sol» oportünizmi bayrak edinenler var.

Gün, işçi sınıfının birliğini savaşlarda berkleştirmek günüdür. Gün, tüm ulusal güçleri, işçi sınıfının çevresinde toparlamak günüdür. Gün, tüm anti-faşist, anti-emperyalist güçleri, örgütleri Ulusal Demokratik Cephe'de birleştirmek için savaş günüdür. Gün, TKP'yi aktif, canlı, atılımlı, savaş içinde, yığınlara durmadan inmek, yığınların içinde, fabrikalarda, her yerde örgütlemek yoluyla güçlendirmek günüdür.

Faşizme, bu karabasana böylesi bir savaşla yol verilmez!

Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminden sapmalara sağ ve «sol» revizyonizme karşı savaş!

Güncel görevler

Derinleşen bunalım koşullarında sınıf savaşları giderek sertleşiyor. Yığınların hoşnutsuzluğu artıyor. CHP sağ kanadının yığınlarda düş kırıklığı yaratmasını fırsat bilen gerici-faşist güçler, halkın kapitalist düzene karşı tepkisini kendi uğursuz emelleri için kullanmaktan geri durmuyorlar. Burjuva reformizminin etkileri henüz kırılmış değil. Buna bağlı olarak, Maocu karşı-devrimciler, sağ ve «sol» oportünistler yer yer yığınları şaşırtma, devrimci savaşı zayıflatma olanağı bulabiliyorlar.

İşte böylesi bir durumda, ajitasyon-propaganda alanındaki görevler giderek artıyor. Düzeyi yüksek, ofansiv yürütülen bir ideolojik savaşım olağanüstü önem kazanıyor.

Günümüzde ajitasyon-propaganda çalışmalarında ana vuruşu baş düşmana, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, holdingçilere, gerici-faşist, şovenist partilere, güçlere yöneltmek gerekir. Bu çalışmayı yürütürken, politik gerçeklerin sıcağı sıcağına halka açıklanmasıyla ona devrimci çıkış yolunun gösterilmesiyle emekçi yığınlarının henüz politize olmamış, ama emperyalizmin, tekellerin sömürü ve baskısına öfke duyan geniş kesimlerine ulaşabilmeyi başarmak zorunludur.

İkinci olarak, burjuva reformizmiyle savaş kaçınılmazdır. CHP'nin emperyalizme ödün verme, tekellere boyun eğme, gericilikle uzlaşma, kemerleri sıkma ve sıkıyönetimcilik politikasını kıyasıya açığa vurmak zorunludur. Burjuva yasallığına tutsak olma anlayışını, yaygın burjuva parlamentarist mantığı kırmak parlamenter savaşın parlamento dışı yığın savaşımına bağlı olduğunu göstermek özel bir önem kazanıyor.

Üçüncü olarak, günümüzde sağ ve «sol» oportünizme karşı ideolojik savaş öne çıkıyor. Lenin, komünistlerin, proletarya ile burjuvazi arasında yalpalayanların duraksamalarından yararlanması gerektiğini söylüyor. Bunlardan yararlanmanın, proletaryaya yakınlaşan öğelere politik ödünlerde bulunmak anlamına geldiğini belirtiyor. Ama hemen arkasından, «. . . bunlara ancak yaklaştıkları ölçüde ve yaklaştıkları anda ödünlerde bulunmak ve bir yandan da burjuvaziye yaklaşanlara karşı savaşımı sürdürmek . . . » gereğini vurguluyor. Sallantılı konumdaki bağlaşık güçlere karşı bu Leninci tutum ideolojik savaşımı yükseltmeye ters düşmez. Tam tersine, işçi sınıfının, köylülerin, tüm emekçilerin sınıfsal ve anti-emperyalist, anti-faşist, antişovenist, anti-tekelci parti ve güçlerin, taban ve tavandaki politik bağlaşıklığını kurmanın koşulu, eylem ve cephe birliğini engelleyici, bozguncu tutumları yığınlar önünde açığa vurmaktan geçiyor. Yeter ki bu sergileme eylemi ağız dalaşına dönüşmesin; somut, inandırıcı kanıtlara dayansın.

Komünistlerin görevi, bilinçlenmede geç kalanları inandırmayı bilmek, onların arasında çalışmayı bilmektir. Bu bilinçsizlikle ancak kardeşçe inandırma yoluyla, en önemlisi, devrimci olayların açık derslerinden yararlanarak, yaşanmış deneyleri anımsatarak savaşılabilir. Komünistler, yığınlarla birlikte ve yığınların önünde savaşmak yolundan yürüyerek, ajitasyon-propaganda çalışmalarında sınıf savaşlarının dayattığı düzeltmeleri yaparak, ideolojik savaşımı yükselterek bu çetin görevlerin üstesinden geliyorlar, geleceklerdir.

İKD açılsın

İlerici Kadınlar Derneği'nin çalışmaları, hükümetin gerici sıkıyönetimcilik politikası sonucu, 1 Mayıs'ın hemen öncesinde durduruldu. Hükümetin sağa da, sola da karşıyım politikası faşizme tırmanışa olanak veriyor. İlerici güçler üzerindeki baskılar gittikçe yoğunluk kazanıyor. Onlarca ilerici-demokrat, basın-yayın ve örgüt üzerine konan yasaklamalar, baskılar, doğrudan ilericilerin üzerine yönelik terör, 7 aydır sürdürülen sıkıyönetimcilik politikasının sonuçlarıdır.

Diğer baskılara karşı olduğu gibi, onbinlerce kadının sesi olan İKD'nin kapatılmasına da, dünya kamuoyu ve yurdumuzdaki ilerici, demokrat güçler karşı çıkıyor. İKD'nin kapatılma kararını protesto ederek, tekrar açılmasını isteyen pek çok kadın örgütü dünyanın çeşitli yerlerinden başbakan Ecevit'e telgraf yağdırıyorlar. Bu örgütler arasında başta, dünyadaki milyonlarca kadının tek merkezi örgütü olan Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu olmak üzere, İsveç, Fransız, Hollanda, Avustralya, Japonya, Norveç, ABD ve Danimarka kadın örgütleri bulunuyor. Yurt içinden de, onlarca kuruluş, sendika, demokratik örgüt başkanları, gazeteci, sanatçı, ve öğretim üyesi kapatılma kararına karşı çıkıyor, İKD'nin yeniden açılmasını istiyor.

Türkiye Komünist Partisi de, İKD'nin kapatılmasını, gittikçe sağa kayan hükümetin ilerici güçler üzerine giriştiği planlı baskıların, sıkıyönetimcilik politikasının bir sonucu olarak görüyor. En başta olduğu gibi, bugün de sıkıyönetime, tüm ilerici, demokrat güçler ve yayınlar üzerindeki baskılara ve İKD'nin kapatılmasına karşı çıkıyor. TKP, kadınların seslerini duyurmak, üzerlerindeki haksız baskıyı protesto etmek ve çalışma izinlerini geri almak için Ankara'ya yapacakları yürüyüşü ve diğer eylemleri destekliyor.

TKP, her zaman olduğu gibi, ilerici güçlerin üzerindeki baskıları, ancak bu güçlerin baskılara karşı ortak çıkışları ve militan savaşımlarıyla geriletebileceğini, geniş yığınları da savaşa çekebileceğini vurguluyor.

Köprübaşı

«160 Lira olarak ilân edilen taban ücret uygulansın!» «Büyük, küçük, kadın-erkek ayrımı yapılmadan tüm tarım işçilerine eşit ücret ödensin!» «Tüm tarım işçileri sigorta hakkından yararlansın!» «İşe gidiş gelişte can güvenliği sağlansın!»

Söke'de, toprak ağalarının, çiftlik beylerinin tarlalarında çalışan 10 binden fazla tarım işçisi bu istemlerle 10 Haziran'da çetin bir savaşa girişti. Söke tarım işçileri «Ölmek var dönmek yok, Söke'de haklarımızı söke söke alacağız» dediler. Bu kararlılık Savuca'da, Yenidoğan'da, Akçakonak'ta, Çavdar'da, Güzeltepe'de yankılandı. Kısa bir süre içinde sınıf ve yığın sendikası Devrimci Toprak-İş sendikasında örgütlenen Söke tarım işçileri bu savaşlarında Ege Köy Der'in, İGD'li köylü gençlerinin, küçük üreticilerin, traktör sürücülerinin somut dayanışmasını yanlarında buldular. O gün traktör sürücüleri, Söke ağalarının pamuk tarlalarını alın teriyle sulayan tarım işçilerini tarlalara değil, Söke alanlarına taşıdılar. Söke'nin yaşlıları: «Söke, Söke olalı böyle şerefli gün yaşamadı. Bir düşmanı kovduğumuzda kucaklaşmıştık böylesine, bir de bugün . . . » diyorlardı.

Direnişin beşinci gününde Söke'nin çiftlik beyleri «pes» etti. Söke tarım proletaryası haklarını söke söke aldı. Söke tarım işçilerinin örgütlü, dayanışmalı ve kararlı direnişinin kıvılcımları tüm Ege bölgesine yayıldı. Söke'den sonra Ege'nin diğer ilçelerinde tarım işçileri de aynı istemlerle direnişe geçmiş bulunuyor. Söke tarım işçilerinin direnişi sırasında oluşan somut dayanışma işçi-köylü bağlaşıklığının savaşlar içinde kurulabileceğini pratikte kanıtladı.

Gerçekten de tarım işçileri, endüstri proletaryasıyla köylülük arasında bağlaşık kurulmasında bir köprübaşı görevini görüyor. Onlar, üretim süreci içindeki konumları, ücret karşılığı emek gücünü satmaları, en ağır koşullarda tarım kapitalistleri, toprak ağalarınca sömürülmeleri bakımından endüstri proletaryasına en yakındırlar.

Öte yandan, sosyal kökenleri, kır iş-

(Devamı 7. sayfada)

M İ L İ T A N L A R D A N

İzmit mitingi

16 Haziran, Büyük İşçi Direnişi'nin 9. yıldönümünde İzmit'de yapacağımız miting Kocaeli Valiliğince engellenince, mitingi 23 Haziran gününe ertelemek zorunda kalmıştık. 23 Haziran günü, İzmit'de «Demokratik hak ve özgürlükleri koruma ve geliştirme» mitinginde, onbinler olarak Kocaeli Valisinin karşısına dikildik. İzmit, İzmit olalı böylesine coşkun, böylesine disiplinli nitelik bakımından üstün bir yığınsal gösteri yaşamamıştır.

Yürüyüş kolunun başını Maden-İş üyesi yiğit metalurji işçileri çekiyordu. İstanbul, Kocaeli, Bursa ve İzmir'den gelen maden işçileri yürüyüş kolunun en uzun bölümüydü. Maden işçilerinin yanısıra Bank-Sen, Aster-İş, Baysen, Petkim-İş, Petrol-İş Yarımca şubesi, Ankaralı ilericiler pankartı altında toplanan Genel-Der, Bank-Der ve Türk-İş sendikalarına bağlı işçiler yürüyordu. Sıkıyönetimce merkez ve tüm şubeleri kapatılan İKD üyesi yiğit kadınlarımız ve İLD yine işçi sınıfının yanıbaşındaydı. İlerici Gençler Derneği alana girerken, binlerce işçi «İGD savaş alanında» diyerek bağımsızlık ve demokrasi savaşçısı Türkiye gençliğini selâmladı.

Yürüyüş boyunca: «Kahrolsun ABD emperyalizmi!» «NATO'ya hayır!» «İMF'ye hayır!» «Emek en yüce değerdir!» «İşçi sınıfının partisine özgürlük!» «141–142'ye hayır!» «İKD açılsın!» belgileri haykırıldı. En çok yinelenen belgi ise «Sıkıyönetimsiz toplu sözleşme!» belgisi oldu.

Mitingde bir konuşma yapan Maden-İş genel başkanı Türkler, sınırlı demokrosinin bile tekelci burjuvazi için artık bir yük olduğunu belirterek, «İlerici güçlerle ortak savaşım cephesinde buluşmak zorundayız» dedi.

İzmit'de 23 Haziran günü Türkiye işçi sınıfı, tüm demokrasi güçleri, bir kez daha, «Bu ülkenin gerçek sahipleri olarak biz varız» dediler. Bu ses, emperyalistlerin ve onların uşakları faşistlerin kulaklarından çıkmayacaktır.

İzmit'den bir işçi

NATO'ya, U-2' ye hayır!

30 Haziran günü İzmir'de Barış Derneği'nin çağrısı üzerine «NATO'ya, üslere, ikili anlaşmalara, Nötron bombası ve silâhlanma yarışına hayır!» yürüyüş ve mitingi yapıldı. Barış Derneği'nin çağrısına 50'den fazla işçi sendikası, demokratik yığın ve meslek örgütü, TİP ve TSİP katıldı. 30 Haziran günü İzmir kenti, Kordon boyundan geçen on bini aşkın yurtseverin, barışseverin ayak seslerini dinledi. Yürüyen yığınların, işçilerin, köylülerin, öğretmenlerin, teknik elemanların, memurların, sanatçıların, gençlerin, kadınların bağımsız Türkiye ve barışçı bir dünyanın kurulması özlemi o gün İzmir kentini sokak sokak dolaştı. Ulusal Kurtuluş Savaşı'mızın yiğit İzmir'i o gün yine dipdiri ayaktaydı. NATO Güneydoğu Karargahının bulunduğu İzmir'de yurtseverler; «Kahrolsun ABD emperyalizmi!» «NATO'ya hayır!» «Üsler sökülsün!» «U-2'lere uçuş yok!» «SALT uygulansın!» «Bağımsız Türkiye!» «Fantam değil ekmek, silâh değil süt istiyoruz!» pankartlarını taşıdılar. Tüm ulusumuzun gerçek özlemlerini dile getirdiler. Yürüyüşün sonunda ortak bir deklarasyon yayınlandı. Deklarasyonda, «Barışsever halkımız ABD emperyalizminin jandarmalık görevini yapmak, NATO'nun dünya barışını bozma girişimlerine ortak olmak istemiyor. Dünya barışının düşmanı NATO'dan çıkılmalıdır» deniliyordu. Miting, «Ya istiklâl, ya NATO!» haykırışlarıyla son buldu.

İzmir mitingi, demokratik örgütlerin, sosyalist partilerin eylem birliği yolunda da önemli bir adım oldu. Bağımsızlık ve demokrasi savaşçılarının ortak yükselen sesi, emperyalistleri, işbirlikçilerini, halk düşmanlarını ürkütüyor, halkımızın ulusal bağımsızlık ve faşizme karşı savaşını ise güçlendiriyor.

İzmir'den bir devrimci

Köprübaşı

(6. sayfadan devam)

lerinin mevsimlik niteliği, kendilerinin de çoğunlukla küçük bir parça toprağın sahibi olması bakımından onlar, köylülükle bağı kuvvetli olan emekçilerdir. Bu ikili durumları nedeniyle tarım işçileri bir yandan endüstri proletaryasının örgütlü savaşımından etkileniyor, Söke'de, Torbalı'da olduğu gibi, sınıf sendikalarında örgütlenip savaş alanına atılıyor. Öte yandan da, işçi sınıfının örgütlü savaş biçimlerini, deneylerini kır yoksullarına aktarıyor, köye taşıyor.

Partimiz, komünistler, tarım işçilerinin tüm istem ve hak alma savaşını ardıcıl savunuyor, tarım proletaryasının sınıf ve yığın sendikalarında örgütlenmesi için, elindeki tüm olanaklarla savaşıyor. Bu köprü başı yüce komünizm ülkülerinin milyonlarca köylüye götürülmesinde temel nesnel olanaktır.

Manisa'da

Uluslararası Para Fonu'nun, emperyalizmin dayatmalarından, TÜSİAD bildirilerinden, faşist yönetim isteyenlerden destek alarak, Kahramanmaraş tipi bir kırımı Manisa'da yapmak isteyen MHP'li faşist cinayet şebekeleri, CHP ve İKD üyesi ilerici-yurtsever kadın eczacı Neşe Gülersoy'u, ilerici-yurtsever genç İGD üyesi Mehmet Kuşkusuz'u ve ilerici Hüsnü Çorlu'yu öldürdüler. Manisa'da öldürülen 2 yurtseverin cenaze töreni 28 Haziran günü, Manisa'da toplanan komünist, sosyalist, sosyal-demokrat ve anti-faşist Manisa halkı tarafından yığınsal bir miting biçiminde yapıldı. Bazı CHP saylavları da törene katıldılar.

Törene katılan binlerce yurtsever «MHP-ÜGD» kapatılsın! Faşist yuvalar dağıtılsın!» «Gestapo ajanı Türkeş tutuklansın!» «Faşizme geçit yok!» «Yaşasın anti-faşist güçlerin savaş ve eylem birliği!» «UDC'de birleş!» «TKP'ye özgürlük!» belgilerini haykırdılar. Faşizme karşı komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal-demokratların, demokrasi güçlerinin eylem birliği Manisa'da somutlandı. Faşist terörle yılgınlığa uğratılmaya çalışılan Manisa halkı akın akın anti-faşist sıralara girdi. Yaşlı neneler, bacılar elleriyle su verdiler kortejdeki insanlara.

Manisalılar, Türkiye'de Amerikancılığa, faşist teröre geçit verilmeyeceğini, yılgınlığa düşülmeyeceğini dosta düşmana gösterdiler.

Manisa'dan bir devrimci

İTÜ'de boykot

14 Haziran günü tüm İstanbul Teknik Universitesi binalarında şanlı 15–16 Haziran direnişini anmak için forumlar düzenlendi. Gümüşsuyu'nda düzenlenen forumda 547 arkadaşımız gözaltına alındı. Bir anda haber tüm İTÜ binalarına yayıldı. Alınacak tavır ortadaydı. «Ya arkadaşlarımız bırakılır, ya da boykot.» Ve boykot başladı İTÜ'de.

Öğrenci velileriyle öğrenciler arasında sağlıklı bir diyalog ve sağlam bir dayanışma oluştu. Hep birlikte gözaltındaki arkadaşlar ziyaret ediliyor, dayanışma büyüyordu. Bu eylem başarıyla sonuçlandı. Arkadaşlarımız serbest bırakıldı.

İTÜ'de savaşım çok yönlü. Gerici güçlerin saldırılarına karşı savaşın yanısıra, goşist serüvenciliğe ve Maocu ajanların provokasyonlarına karşı savaş ilerici gençliğin gündeminden inmiyor. İTÜ'de işçi sınıfının yolundan yürüyen gençliğin saygınlığı her eylemde daha da pekişiyor.

İTÜ'den bir devrimci genç

PARTİ YAŞAMI

Utkumuzun anahtarı

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın «TKP'nin Sesi» Radyosuna verdiği demeç

Soru: Bilen yoldaş, memlekette faşist tırmanışa karşı savaş bugün hangi evrededir?

Yanıt: Memlekette bunalımlar daha da derinleşiyor. Emperyalizm bölgemizdeki, ülkemizdeki baskılarını arttırıyor. Bunlar, faşist tehlikeyi daha da yoğunlaştırıyor. Bununla birlikte, faşizmin vurucu güçleri, MHP ve yan örgütleri, faşist saldırının bu odakları giderek yalıtlanıyor. İpekçi'yi vuranlar ortaya çıktı. Bunlar MHP'lidir, MHP'nin sözde «sendika örgütü» MISK, gerçekte faşistlerin silâh deposudur. İşçilerden zorbalıkla alınan keseneklerle Ülkü Ocaklı faşist bozkurtlar besleniyor. Bütün bunlar kanıtlanmış gerçeklerdir. Böylelikle, MHP'nin faşist kimliği, caniler yuvası olduğu gerçeği gizlenemez olmuştur. Ama MHP'yi aklama, savunma girişimleri var. MHP ile diyalog politikası isteyenler var. Bütün bunlar gerçekler, olgular karşısında iflas ediyor.

Sonra, günümüzde işçi sınıfının, halkımızın bu faşist partiye karşı nefreti, tepkisi daha da artmıştır. Faşistlerin başı Türkeş'i her gittiği yerde, halk artık taşla, sopayla kovalıyor. Bu gelişmeler gösteriyor ki, faşist tırmanışı geriletecek güçler var, olanaklar var. Bu güçleri «MHP kapatılsın!», «Can güvenliği sağlansın!» istemiyle ortak savaşa çekmek günceldir. Komünistler, bu amaçla, bütün ilerici güçlerle, MHP'ye karşı olan, can güvenliği isteyen herkesle eylem birliği yapmaya hazırdır. TKP bunun için savaşıyor.

Soru: Can güvenliği belgisinin bu savaştaki rolü nedir?

Yanıt: Can güvenliği istemi, yığınların yakıcı, güncel istemlerinin başında geliyor. Her gün en az üç yurttaşımız, faşist kurşunlarla can veriyor. Eli kanlı faşist çeteler, ana karnındaki bebeden, seksenlik nineye kadar, ayrımsız yurttaşları ateş altına almıştır. CHP ağırlıklı hükümet kurulduktan sonra da faşist terör durmadı. Hele sıkıyönetimlerle halkın can güvenliğini sağlama savı gürültüyle çöküyor. Terör daha da tırmandı. Bu nedenle, can güvenliği belgisi, iş, ekmek, özgürlük, ulusal bağımsızlık istemleri gibi yığınlara mal olmuştur.

TKP, bu istemin nasıl gerçekleşeceğini gösteren tek partidir. Halk birleşir, örgütlenir, savaşırsa, kendi can güvenliğini kendisi koruyabilir. Böylesi bir belgi, en geniş güçlerin eylem birliği için temel oluşturuyor. Bunu sağlamak zorunluktur. Bu, MHP kapansın! savaşımıyla bağlıdır.

Küçük burjuva yalpalamaları, oportünizm böylesi durumlarda daha açık ortaya çıkıyor. Kimileri can güvenliğini, hükümetten, sıkıyönetimden bekliyor. Kimileri de, halkın can güvenliğini sağlamayı, üç-beş silâhlı serüvencinin bekçiliğine bırakıyor. Ya da, can güvenliği için yapılan eylem birliği örgütlenmelerini, silâhlı ayaklanma örgütleriymiş gibi çarpıtıyor. Her iki sapma da, halkın gücüne inanmamakta birleşiyor. Hepsi de halkın savaşına öncülük etme, onları örgütleme ve en geniş güçlerin eylem birliğini gerçekleştirme görevini, bu savaşı atlıyor.

Soru: Bilen yoldaş, «Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye» adlı broşürde de bu tür bir çarpıtma var. Bu broşürde Sizin de sık sık adınız geçiyor, Parti belgelerimizden alıntılar yapılıyor. Bu broşürün vardığı sonuçlar, işçi sınıfının, devrimci hareketin çıkarlarına uygun düşüyor mu?

Yanıt: Hayır! Kesinlikle hayır! Bu kitapçıkta ileri sürülen tutum, çıkarılan sonuçlar, Partimizin Marksizm-Leninizm temeline dayalı politikasına ters düşüyor. İşçi sınıfını serüvene sürüklemek anlamını taşıyor. Partimizin bugünkü savaş görevlerini yerine getirmesini, halk yığınlarını daha da çetin savaşlara hazırlamak çabalarını baltalıyor. Bunu da, dürüst olmayan bir yöntemle yapıyor. Özellikle, Parti sempatizanlarını, devrimci gençliği, Partimize umut bağlayan aydın çevreleri şaşırtma amacı güdüyor. Adı geçen broşür, benim adımı, Parti belgelerini, kendi özel görüşlerini yayabilmek için bir kalkan olarak kullanıyor.

Bu görüşleri savunan yurtdışındaki bir gazetenin Partimizin birliğine karşı dolaylı saldırıya geçtiği görülüyor. Bunların çok geçmeden, ardına gizlendikleri kalkanları bir yana atmaları, açıkça saldırıya geçmeleri hiç de şaşırtıcı olmayacak.

Bu tür çarpıtmalara ve küçük burjuva dedikodularına karşı uyanık olmak, kesin tutum almak gerekiyor. Egemen çevreler, bulanık suda balık avlamak istiyor. Partimizin savaş rotasını doğrulukla yayan merkez organına, onun yolunu izleyen yayınlara bakmak ... Yolu şaşırmamak için pusula budur.

Soru: Bilen yoldaş, içinde bulunduğumuz savaş döneminde Lenininci parti normlarının savunulması ne gibi bir önem taşıyor?

Yanıt: Partimiz, ideolojik savaşın düzeyinin yükseltilmesini öne koyuyor. Güçlenme sürecinde ortaya çıkan tüm zorluk ve eksikliklerin giderilmesi için savaşıyor. Kadrolarımızın bu dönemde, Leninci savaş niteliklerini daha da geliştirmek zorunluktur. Bunun için Parti sıralarının arılığı ve proleter bileşimin daha da güçlendirilmesi büyük önem taşıyor. «Fabrikalar kalemizdir!» belgisi gündemdedir, gündemden hiç inmiyor. Savaşların içinden, proletarya yataklarından Partimize yeni güçler akıyor. En başta bunları örgütlemek, bu kaynağı iyi değerlendirmek, köyde örgütlenmek ... Bunun yanısıra, kariyerist küçük burjuva öğeleri değil, ancak kendini proletaryanın savaşına vermiş aydınları Partiye almak ... Bütün bunlar, kadro politikamızın belkemiğidir.

Çetin savaşlar içindeyiz. Bu savaşlar daha da sertleşiyor, sertleşecektir. TKP'nin Leninci birliğini vargüçle savunmak, güçlendirmek utkumuzun anahtarıdır.

22. 7. 1979

Kısa ... Kısa

● Fransız Komünist Partisi'nin çağrılısı olarak Fransa'ya giden TKP Polit Büro üyesi Ahmet Saydan yoldaşın başkanlığındaki TKP delegasyonu FKP delegasyonu ile karşılaştı. FKP Polit Büro üyesi Claude Poperan başkanlığındaki delegasyona şu yoldaşlar da katıldılar: Antoine Porcu, Bruno Battaglia ve Roger Trugnan.

TKP ve FKP delegasyonlarının karşılaşmasından sonra 27 Haziran 1979 günü Ortak Bildiri yayınlandı. Ortak Bildiri'de şöyle deniyor: «*Fransız Komünist Partisi, TKP'nin legale çıkma savaşımını tam olarak desteklediğini bir kez daha açıklar. En çetin koşullarda Türkiye demokratlarının, yurtseverlerinin geniş ölçülere varan savaşımını destekler.*»

● Alman Komünist Partisi-DKP'nin günlük yayın organı «Unsere Zeit» gazetesinin basın şenliği 23–24 Haziran günleri Essen kentinde 400 bin kişinin ve çok sayıda Türkiyeli işçinin katılımıyla yapıldı. «TKP'ye özgürlük!» belgisinin yükseltildiği işçilerimizin pavyonunu ziyaret eden DKP başkanı Herbert Mies yoldaş, yaptığı konuşmada, «*Türkiye işçi sınıfının devrimci savaşkan öncüsü TKP'nin mutlak özgürlüğe kavuşacağını, iki kardeş parti arasında proletarya enternasyonalizmi temeline dayalı sağlam bağlar olduğunu*» vurguladı.